

Predstavte si ...

Predstavte si firmu, v ktorej väčšina akcionárov k nej nemá žiaden vzťah. Akosi sa ocitli na valnom zhromaždení. Mnohí nejakú tú akciu zdedili po svojich rodičoch. Na rozvoji firmy nemajú nijaký záujem. To, čo ich rodičia krvopotne vybudovali, ich odkaz, ktorý vo firme ostal, je pre nich len trápnu záležitosťou, ktorá sa spomína na výročných oslavách. No predsa len.... cítia príležitosť, že hádam z toho niečo kvapne. Takže si ten balík akcií ponechajú. Veď ak sa náhodou firme bude dariť, objavia sa ako tí, ktorí majú právo na svoj podiel. Medzitým, raz za rok sa zúčastnia valného zhromaždenia, odhlasujú niečo, čím rozhodnú o ďalšom jej smerovaní, a potom zasa zdúchnu.

Predstavte si krajinu, kde väčšina občanov k nej nemá žiaden vzťah. Akosi sa narodili v nejakej pôrodnici, v ktorej im rodičia zapísali národnosť. Mnohí tak nejako hovoria štátnym jazykom, ale je im vlastne ukradnutý, lebo bol ukradnutý aj ich rodičom. 29. augusta je ich najväčším problémom, že si 24 hodín nebudú môcť kúpiť teplé rožky, alebo do ktorého auquaparku sa pôjdu okúpať. Tých, ktorí by náhodou spomínali na preliatu krv svojich dedov, považujú za hlúpych nacionalistov. Keď stoja na otvorení školského roka so svojimi deťmi na školskom dvore a hrá štátna hymna, cítia sa trápne a čučia do zeme, kým tá trápna chvíľa konečne prejde. Ak by sa náhodou nejaký rodič so svojím dieťaťom odvážil aj spievať, odpíšu ho ako dezoláta. Nehovoriac o susedovi, ktorý by si vyvesil štátnu vlajku na vlastnom dome, ako to bežne robia v ostatných krajinách - od Spojených štátov cez Chorvátsko, Izrael až po Ukrajinu. Vlastný národ považujú za hlúpy a hanbia sa, že s ním majú vôbec niečo spoločné. Hneď po strednej škole svoje deti pošlú na zahraničné vysoké školy, aby si tam našli lepší život, lebo doma je čierna diera. No predsa len.... volebné právo a občianstvo si nechajú. Čo ak by sa predsa len krajine začalo dariť... Medzitým, raz za rok sa zúčastnia nejakých volieb, prípadne nejakých protestov a rozhodujú o ostatných, ktorí ostali v krajine žiť. A potom zasa zdúchnu.

A teraz vážne. Ak chcete, aby Slovensko o 20 rokov malo politikov, ktorí nebudú podliehať korupcii a okrádať zvyšných 5 miliónov spoluobčanov v zdravotníctve, školstve a čo ja viem kde ešte, postupujte podľa návodu nižšie:

1. Naučte svoje dieťa spievať hymnu. Ak je v 6 rokoch schopné spievať Labkovú patrolu a Frozen, dve strofy Nad Tatrou sa blýska by malo zvládnuť. Poznámka k bodu č. 1: Najprv sa naučte spievať hymnu aj vy. Nebojte sa, nebudete fašista. Pre ilustráciu ako sa to robí – zapnite si hocijaké krátke video na youtube z ktorejkoľvek americkej základnej školy – napríklad z tejto: <https://www.youtube.com/watch?v=M9b0ymIqmSc> Potom sa postavte pred zrkadlo a nacvičujte.

2. Vysvetlite deťom, prečo ste 1. januára, 8. mája a 29. augusta nešli do práce a namiesto toho sa vyvaľujete v Tatrlandii. Za vašim voľným dňom sú milióny tragických osudov, ale aj neuveriteľná odvaha a hrdinstvo. Poznámka k bodu č. 2 – Najprv sa sami naučte, čo sa v tieto dni stalo. Nebojte sa, keď to budete vysvetľovať deťom, nebudete dezolát. Vhodný je výlet na Duklu, Slavín, Háj Nicovô, alebo do Múzea SNP. V prípade, že neviete, o čo ide, skúste Wikipédiu. Hanbiť sa nemáte za spievanie hymny, ale za to, že Vaše dieťa nevie, čo je to Dukla a Slavín (alebo ešte horšie – ani vy).

3.Prestaňte nadávať. Ak je vám vlastná firma - rozumej štát a národ – ľahostajná, alebo sa za ňu dokonca hanbíte, sami sa podieľate na zlom stave krajiny. Skúste zmeniť svoj postoj. Ak to nejde, skúste zmeniť „firmu“ – krajín je vo svete viac než dost’.

4.Hovorte deťom o vlastnej krajine a národe pozitívne informácie, aby si k nim vytvorili pozitívny vzťah. Poznámka k bodu č. 4 – Najprv si dobrý vzťah k svojej krajine a národu vytvorte sami. Môžete začať nádhernou prírodou, kde sa Slovensko pýši viacerými unikátmi (napríklad, máme najväčšie zásoby pitnej vody na hlavu na svete, a tiež najhustejšiu sieť podzemných jaskýň. A áno, máme aj toho medveďa, ktorého si vyspelá západná Európa vyhubila už pred vyše sto rokmi). Pokračujte hradmi a zámkami a zoznamovaním sa s jedinečným kultúrnym bohatstvom – ľudovou hudbou a folklórom, ktorého ukážky pravidelne vyhrávajú medzinárodné súťaže v zahraničí.

LEBO – na kom ti záleží, koho máš rád, toho nemôžeš len tak ľahko oklamať, ani okradnúť. A dvojnásobne to platí, ak ide o vlastný národ.